

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2020
I. negyedév

I. negyedév

MISSZIÓS ÜZENET A 2020-AS ÉVRE

A misszió az, ami az egyház. Az Egyházunió minden osztálya magában hordozza a misszió gondolatát! A misszió az, amiért egyházként létezünk. Az egyház a misszió útján követi Krisztus első eljövételének okát: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.” (Mát 18,11)

„Sokáig várt Isten a szolgálat lelkületére, hogy birtokba vehesse az egész gyülekezetet, s mindenki képessége szerint dolgozzon néki.” (AA, 111)

2020. január 4.

1. ISTENNEK MINDENKI FONTOS

„Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. (Ján 5,7)

Napjainkban Isten nagyon „szűkölködik”. Hogy Isten valamiben hiányt szenvedne? Milyen furcsa kijelentés ez? Ugyan mi hiányozhatna a Mindenható Istennek? Egyesek szerint ez az állítás hihetetlen, és ellentmondásos véleménynek tekintik. Mások úgy vélik, hogy ez örültség, olyan gondolkodásmód, amelyet nem lehet összeegyeztetni a keresztény hittel. Hogyan merheti valaki is azt gondolni, hogy a

Mindenható Isten, a világegyetem Teremtője, aki az egész teremtett világnak parancsol, bármiben is hiányt szenvedhet?

Ez egy nagyon nehéz téma, de Istennek mégis hiányzik valami. A szűk látókörű emberi elme hatalmas akadályokkal néz szembe, amelyeket alig tud megérteni, és alig hajlandó elfogadni. Itt azonban tényekről van szó, nem feltételezésekről. Az Úr rendelkezik mindazzal, amit az emberi szem lát, mindennel, amit az ember feltételez és érez, és mindennel, amit csak homályosan ismer. Nem csak megteremtette, megalkotta és megáldotta étellel, hanem mindent fenntart és mindenre vigyáz. Dávid nagyon jól emlékszik erre az igazságra: „Az Úr a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakosai.” (Zsolt 24,1).

A híres angol prédikátor, Spurgeon a következő szavakkal kommentálja ezt a verset: „Bár az ember ezen a földön él, amelyen gyakran kapzsi uralkodók osztoznak, ez a föld nem az emberé. Ő csak egy bizonytalan lakás bérlője, akinek bármikor felmondhatják az albérletet. Az igazi tulajdonos a trónon ül a felhők felett, és a levél tulajdonosaként csak nevet a porba mászó férgéken. A föld képes gyümölcsöt, gazdagságot és életet biztosítani az ember számára, de ennek tulajdonosa: a Mindenható Isten”.

A régi időkben a próféták a következő szavakkal tettek bizonyosságot arról, amit Isten mondott a saját tulajdonjogáról: „Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura.” (Agg 2,8). „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam.” (Zsolt 50,10-11). „Isten bőven osztogató keze helyezett minden jót a földre, az ember iránti szeretetének kifejezéséül. Övé a szegény, s a vallás ügye is az övé. Az Úr az arany, az Úr az ezüst, ha akarná, a mennyből hullathatná. ... Jó cselekedeteivel elhalmoz bennünket. Hálával és köszönettel tartozunk neki az ételért, a ruházatért és a levegőért. Különleges gondja nélkül a levegő tele lenne mérgekkel, amelyek a fertőzés hordozói lennének. Ő az adományozó, jótévő és oltalmazó Isten. Csakis Isten kegyelme és hatalma tartja fenn életünket.” (EGW, CS, 15-18).

Ez egy csodálatos kép Isten lényéről, az Ő nagyságáról, a felfoghatatlan gazdagságáról. Minden, de minden Istené. Ő cselekszik mindent és Ő irányít mindent. Amikor megszólal, kezdetét veszi a teremtés; amikor másként szól, minden porrá lesz. Akkor mégis mi

az, amire Istennek szüksége van? Emberekre van szüksége! Olyan emberekre, akik inkább kötődnek az Ő Igéjéhez, mint a saját életükhöz, olyan emberekre, akik jobban a szívükhöz viselik az evangélium hirdetését, mint bármi más a világon. Legyél ilyen ember! Bármit is csinálsz az életedben, engedd, hogy Isten felhasználjon téged országának hirdetésére, bárhol légy is!

2010. január 11.

2. AMIRE ISTENNEK SZÜKSÉGE VAN

„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam. (Ezék 22,30)

Törékeny emberekként egymástól függünk. Éhesek, szomjasak vagyunk – ételre, italra van szükségünk. Sérülékenyek és betegek vagyunk – gyógyulásra és oltalomra vágyunk. Ahogy a dolgok bonyolódnak körülöttünk, kétségbe esünk – bátorításra van szükségünk. Magányosnak érezzük magunkat – szeretet, megértés kell. Röviden: szükségünk van Istenre, mert tőle függünk. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.” (Jak 1,17). Ő képes betölteni a szükségleteinket: „Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképpen a költőitek közül is mondták némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk.” (ApCsel 17,28).

Az élő szervezetben a dobogó szívet, a lüktető pulzust, az összes idegszálat és izmot a mindig jelenlevő Isten hatalma tartja rendszerben és működésben. Köszönettel tartozunk Istennek a jelen minden pillanatáért és az élet kellemes eseményeiért. Az erő és a képesség, amelyek az embert az alacsonyabb osztályú lények fölé emelik, a Teremtő ajándéka.” (E. G. White, Stewardship, 17). Az Isten, akiben hiszünk, és akiről bizonyágot teszünk valóban csodálatos.

Mindamellet, hogy Isten mindenható és a világ összes gazdagsága az övé, mégis szüksége van valamire. Isten Igéjében olvassuk: „Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.” (Ezék

22,30). Az igehely feltárja előttünk Isten egyszerű igényét. Olyan embereket keres, akik készek csatlakozni hozzá a világ megmentésének ügyében. E magasztos munkában, méltóságteljes feladatot bízott az emberre. Az embert senki sem helyettesítheti. Ezt a munkát nem bízhatja az angyalokra – Istennek hús-vér emberekre van szüksége!

A megváltás terve attól függ, vajon sikerül-e betölteni Istennek ezt a szükségletét. Mivel erről a sátánnak is tudomása van, mindent megtesz azért, hogy visszatartsa az embereket attól, hogy elfoglalják a helyüket éppen ott, ahol Isten szeretné látni őket. Ez az egyik oka annak, hogy Isten műve még mindig nincs befejezve. Milyen helyzetben van a te gyülekezeted? Sikerül-e vele az Úrnak elérni a célját? Tehol vagy az Ő tervében? Használod-e a tőle kapott lelki adományokat?

Isten szövetséget kötött az emberrel, de nem kívánja kényszeríteni az embert annak akarata ellenére. Csak számít rá. Istennek önkéntes jelentkezőkre van szüksége. A gyülekezet minden tagjának meg kell értenie Isten tervének ezt a részét.

„Az Úr nem el nem bukott angyalokat választott ki arra, hogy képviseljék őt az emberek között, hanem embereket, akik hasonló szenvedélyekkel bírnak, mint akiket megmenteni igyekeznek.” (EGW, DA, 296). És nem csak Istennek van szüksége ilyen emberekre, hanem a gyülekezeteknek is – a világ megmentése érdekében. Ezzel kapcsolatban Ellen White megállapítja: „A világnak emberekre van leginkább szüksége, olyan emberekre, akik meg nem vehetők, sem el nem adhatók, akik szívük legmélyéig őszinték és becsületesek, akik nem félnek nevén nevezni a bűnt, akiknek lelkiismerete úgy mutatja az irányt, akár az iránytű az északi pólust, és akik kiállnak az igazság mellett, szakadjon bár az ég. Az ilyen jellem azonban nem alakul ki csak úgy véletlenül, nem is különleges kivételezetteknek adatik meg, vagy a Gondviselés ajándékeként kapjuk. A nemes jellem az önfegyelem eredménye, annak eredménye, hogy az alantasabb erőket alávetjük a magasztosabb erőknél, énünket az Isten és emberek iránti szeretetszolgálatra szenteljük oda.” (EGW, Ed, 57)

Itt azoknak az embereknek a jellemvonásait látjuk, akikre Istennek szüksége van a legnehezebb pillanatokban. Az igazán nagy emberek éppen ilyenek. Minden hívőnek ilyen jellemvonásokkal kellene rendelkeznie. A vezető helyen levő férfiak és nők e csodálatos erényeket hívatottak bemutatni. Az ő feladatuk, hogy jó hatás gyakorlása útján

formálják a rájuk bízott embereket, annak érdekében, hogy megtestesítsék az őszinteséget és az erkölcsi szilárdságot életükben. Csak úgy leszünk képesek ezeket az erényeket és eszményképeket átruházni másokra, ha mi magunk is hiszünk bennük és éljük őket a mindennapi életünkben.

2020. január 18.

3. A NYILVÁNOS EVANGELIZÁLÁSOK CÉLJA

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mát 28,19-20)

A Keresztény Adventista Egyház a kezdetektől fogva valami módon mindig bekapcsolódott a nyilvános evangéliumhirdetésekre. Az adventi mozgalom voltaképpen nyilvános evangéliumi mozgalomként indult, ezért ne lepjen meg bennünket a dolog, hogy a XXI. században, úgy 150 évvel később, a nyilvános evangelizálás még mindig az adventista szolgálat vitális része. Hosszú időtartama alatt az adventista egyházban a nyilvános evangelizálásnak különféle kifejezési formái és támogatottsági szintjei voltak. Sokan jósolgatták a halálát, ám továbbra is jelentős támogatást és sikert élvez ebben a XXI. században. Az adventista nyilvános evangelizálással azonban az a legnagyobb baj, hogy esetleg az egyetlen dologgá válik, amit a gyülekezet csinálni fog. A gyülekezet folytatja tehát a rendszeres, kevés evangéliumtartalmú, éves programját, majd várja, hogy az emberek átéljék az adventista üzenet hatását, hogy eléggé elhiggyék és megkeresztelkedjenek, csatlakozva a Keresztény Adventista Egyházhoz, amikor is elvégzik majd az óriási, szükséges életváltoztatásokat – s mindezt néhány rövid hét alatt.

Világos, hogy ez a modell nem eredményes, és amikor csak megpróbálják a gyülekezetek így elvégezni a nyilvános evangelizálást, azok általában eredménytelenek. A nyilvános evangelizálás legyen az, ami: aratási esemény. De ha nem vetettetek, akkor nem is arathattok.

A nyilvános evangéliumhirdetés nem lehet sikeres a gyülekezetben zajló, egy éven át tartó evangéliumi program nélkül. Ha az embereket előre felkészítjük, akkor a nyilvános evangéliumhirdetés annak esz-közévé válik, hogy megnyerjük az embereket Isten országa számára.

Az evangelizálás egy vetési folyamat, a nyilvános evangéliumhirdetés pedig annak aratási része. Jól fel kell készülni amennyiben eredményes nyilvános evangéliumhirdetést szeretnénk. Az evangelizálás folyamata magába foglalja a vetést, a gondozást és az aratást. Sajnos, hogy megvédjék magukat a nyilvános evangelizáció negatív aspektusaitól, néhányan az egész dolgot elhanyagolták. Ők készek ugyan sokat vetni és jól gondozni, mégsem aratnak sokat. Ennek következményeként a termés betakarítatlan marad, ami sokkal veszélyesebb lehet mások üdvösségére, mint amikor a nyilvános evangelizálás megpróbálja betakarítani azt, amit el se vetett. Mindkét dolog téves.

Szélesebb értelemben az evangelizálást még úgy is definiálhatjuk, mint annak folyamatát, hogy embereket nyerünk meg Jézus Krisztus számára, és készítünk fel arra, hogy Isten megváltoztassa őket és a gyülekezet felelősségteljes tagjaivá váljanak, akik készek a Jézussal való találkozásra az Ő eljövetelekor. E meghatározás szerint az evangelizáció az emberek megnyerésének a teljes folyamata. Magába foglalja a vetést, a gondozást és az aratást, de definíciónk tovább halad és kibővíti a folyamatot azáltal, hogy bevezeti az embereket az Istentől támogatott változás tapasztalatába, amely felkészíti őket a Jézussal való találkozásra. Az evangelizálás munkája nem ér véget a keresztséggel, hanem addig folytatódik, amíg az embereket meg nem tanítjuk, és fel nem készítjük Jézus eljövetelére. Ez az evangelizálás adventista értelmezése. Sajnos nem mindig gyakorolták így, de a legtöbb adventista hívó egyetért ezzel a definícióval.

„Az evangelizálás, a kereszténység lényege, alapvető fontosságú téma azok számára, akiket meghívtak, hogy hirdessék a veszendő világnak Isten utolsó figyelmeztető üzenetét. Az idő utolsó óráiban vagyunk, és az adventi üzenetnek, melyet azért hirdetünk, hogy felkészítse az embereket Urunk visszatérésére, hangos kiáltássá kell válnia, amely a Föld legtávolabbi részéig elhallatszik.” (Ellen G. White, *Evangelism*).

Az egyház, evangelizálás nélkül nem létezik. Hagyjátok el az evangelizálást, s akkor a gyülekezet egy társas-csoporttá válik. Jézus Krisztus gyülekezete egy erőteljes missziós mozgalom, amelyet az Úr

Jézus Krisztus indított be, azzal a céllal, hogy megnyerjük számára az elveszetteket. Az egyház az elveszettek megnyeréséért létezik.

2020. január 25.

4. ERŐ AZ EVANGELIZÁLÁSHOZ

„És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mát 28,18)

Az evangelizálás minden fázisában – különösen az aratásban – nem emberi vállalkozás, mert mióta befolyásolhatna bárkit a másik ember verejtékes munkája arra, hogy kövessen egy Jézus nevű Embert. Bármilyen törekeny is az ember, Isten fel tudja őt használni az elveszettek megmentésének eszközeként, ám soha nem szabad elfelejtenünk, hogy mögötte a Szentlélek hihetetlen ereje áll.

Az egyházat Jézus alapította és a Szentlélek ruházta fel erővel. Nem emberi törekvés hozta létre az egyházat – a pünkösdi esemény hatalmas akciójának eredményeként jött létre. A gyülekezet a kezdetektől fogva tudta, hogy Isten létesítette és áldotta meg. Soha nem haladhat előre emberi erő által, hanem mindig az Istenség harmadik személyétől támogatva.

Amikor Jézus összegyűjti tanítványait az utolsó megbeszélésen a parancsadás hegyén, Máté leírja nekünk azt a hihetetlen fejleményt, amellyel Jézus létrehozta az egyházat küldetésének teljesítésére.

„A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mát 28,16-20).

Ez az erőteljes rész megfogalmazza, hogyan hívta Jézus életre azt, ami később keresztény egyház lesz. Ahogy Isten a mennydörgéssel a Sínai-hegyre ereszkedett és megalapította az ószövetségi egyházat a

hatalmas „hegyi” Isten tekintélyén, így fogott hozzá Jézus a kezdeti egyházához a nagy parancs hegyén és alapította meg az Újszövetségi egyházát a feltámadt Krisztus mindenható tekintélyén. Feltámadt állapotában Jézus megjelent a választott tizenegy előtt. Úgy reagáltak, hogy meghajoltak előtte és imádták Őt. A kereszténység az élő Úr imáadásával kezdődik. Ő a feltámadt Krisztus. Ő az, aki legyőzte a halált és a bűnt. Ez a győztes Krisztus az alapja a megszervezett egyháznak. Ennek ellenére néhány tanítvány kételkedett (17. vers). Jézus nem alapított egyházat tökéletes emberekkel, hanem olyan személyekkel, akik még mindig kiegyensúlyozatlanok voltak.

Hasonlóképpen, Isten az ószövetségi gyülekezetét olyan tökéletlen emberekkel kezdte, akik az aranyborjat imádták, mialatt Mózes a Tízparancsolatot megkapta a hegyen. Úgy tűnik, hogy a bibliai Isten természete az, hogy gyarló embereket alkalmaz. Nem kell megvárunk, hogy tökéletessé váljunk, mielőtt Isten felhasználna minket. Jézus a fejlődő emberek felhasználásának a szakembere.

Ahogy Isten a természetfeletti hatalom félelmetes jelenetének közepette jött a Sínai-hegyre, így Jézus is erőteljes hangon jelentette ki, hogy a mennyben és a földön minden hatalom az Övé (18. vers). Ez a legerőteljesebb kijelentés, amelyet Jézus valaha tett. Nem kétséges, hogy ki Ő. Nem nyerhettek több hatalmat, mint amivel Jézus rendelkezik, ahogy azt ebben az igeszakaszban állította. Úgy hangzott, mintha bejelentette volna, hogy ő a Világegyetem vezérigazgatója. És amikor beszél, mindenki hallgat és engedelmeskedik. Ez Jézus hozzáállása, amikor tizenegy hitetlenkedő tanítványt felhasználva létre hívja a keresztény egyházat.

Az erő és a hatalom ilyen kinyilvánítása mellett itt már komolyan kell vennünk Jézust. Ha nem tesszük azt, amit kér, akkor engedetlenek vagyunk az univerzum Főparancsnoka iránt. Az egyháznak nincs más lehetősége. Az egyháznak meg kell hallgatnia a Parancsnokát. Ezért ha egy egyház azt állítja, hogy keresztény, és nem tartja be a Nagy parancsot, akkor szándékosan és önként bűnben él - ez fenntarthatatlan helyzet mindenki számára, aki Jézus Krisztus tanítványa.

És mi az a parancs? A tanítványképzés. A tanítványképzés nyilvánvalóan egy folyamat. Az embereket meg kell nyerni Jézus számára, majd a Galilea Ember gyümölcstermő tanítványaivá tenni. Ezért Jézus már az egyház létrehozásával meghatározta a tanítványképzés folya-

matát. Jézus parancsa nemcsak az, hogy döntést hozzanak Ő mellette, megkeresztelkedjenek, vagy az egyház tagjaivá váljanak - bármennyire fontos is e folyamat minden része; a parancs előírja a tanítványképzést, amit Jézus más helyeken is egyértelműen kijelentett, hogy amikor eljön, az emberek készen legyenek a vele való találkozásra. (Ha tovább kívánjátok tanulmányozni, hogy mit jelent tanítványnak lenni, akkor tanulmányozzátok át ugyanezen író alábbi könyveit, *Radical Disciples for Revolutionary Churches*, vagy *Recovering an Adventist Approach to Life and Mission in Local Church*.)

Jézus nem csak egyértelműen meghatározza a küldetést, hanem azt is elmagyarázza, hogy az Ő egyházával lesz a küldetés végzése közben. A gyülekezeteknek nem igazán van szükségük a küldetésük felfedezésére. Maga az Alapító bízta meg őket. Lehet, hogy modernizálnunk kell majd a mi időnkre, de Jézus világosan meghatározta a célt. Bármely olyan egyház, amelynek küldetése nem foglalkozik az elveszettek megnyerésével, a definíció szerint nem lehet keresztény egyház, mert kereszténynek lenni azt jelenti, hogy az élő Krisztus iránti engedelmisségben kell élni. Bármely más misszióval rendelkező egyház olyan egyház, amely teljes mértékben ellentmond Krisztusnak. Itt nincs lehetőség, csak engedelmisség.

A Mát 28,20-ban Jézust úgy mutatja be, mint aki bátorítja a tanítványait, hogy velük lesz a küldetésük teljesítése közben. Ez nem arról szól, hogy az Úr minden gyülekezeti tevékenységet támogatni fog. Az ígéretet a küldetésükkel kapcsolatban kapták. Nem feltétlen, hanem azzal a feltétellel adott ígéret ez, hogy az egyház az Úr engedelmisségében halad előre.

Mily csodálatos gondolat. Nem a magunk erejével kell előre történünk és embereket megnyernünk Jézusnak. Ő elkísér minket, Velünk van. Nem az emberi erőben, hanem a feltámadt Úr csodálatos hatalmában lépünk előre. Ezért haladhatunk teljes biztonságban, minden kétség nélkül, teljesen bízva abban, hogy Isten megáld minket, amikor lelkeket próbálunk megnyerni Jézusnak. Nem eredménytelenségre hívott el minket, hanem hogy Ő vele eredményesek legyünk. Isteni erő által nagy eredmények érhetők el, amilyent csak Jézus elképzelt az Ő egyháza számára. Isten jelenlétében nem beszélhetünk eredménytelenségről.

2020. február 1.

5. A SZENTLÉLEK EREJE

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (ApCsel 1,8)

E hatalmas erővel a háttérben, megértjük, hogy Jézus erőteljesen hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a Lélek ereje kísérje az épp megszületett egyházát, a világ – Jézus számára való meghódításának – döntő szakaszában. A szinoptikus evangélium minden írója azt a Jézust ábrázolja nekünk, aki felhívja a figyelmet a Szentlélek szükségességére küldetésének teljesítéséhez. Ezt a Máté 28-ban leírt, nagy utasításból is láttuk, amikor Jézus kiküldte tanítványait az Ő hatalmával. De hogyan nyilvánul meg ez a hatalom?

„És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözüli; aki pedig nem hiszen, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nékik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16,15-18).

Márknak a nagy parancsról szóló leírásában Jézus alapvetően ugyanazt a küldetési nyilatkozatot mondja ki, de Márk emellett még arra is rámutat, hogyan nyilvánul meg Krisztus hatalma. Jelek és csodák fogják kísérni a tanítványok munkáját a küldetésük végzése közben. A démonok kiűzése, a nyelveken szólás, a betegek gyógyítása kézzel a kézzel - mind a nagy parancsot teljesítő egyházzal összefüggésben adattak.

A jelek és a csodák nem a hívők végett adattak, hanem azokért, akik nem hisznek. Erről szól ez az igeszakasz. Sajnos az adventisták összekapcsolták ezt a részt a Pünkösdi egyházzal, és teljesen figyelmen kívül hagyták a jeleket és a csodákat. A Pünkösdi egyház viszont nem teljesíti a szövegben megírtakat, mert a jelek és a csodák náluk általában a gyülekezetben, a hívők kedvéért vannak. A jeleknek és a csodáknak kísérniük kell a gyülekezetek munkáját, amikor az evangéliumot hirdetve előre lépnek.

Az adventistáknak szembe kell nézniük Jézus ígéretével. Amikor komolyan vesszük küldetésünk teljesítését, megígérte, hogy jeleket és csodákat tesz általunk. Nem kell félnünk a jelektől és a csodáktól - számítanunk kell rájuk, amikor igyekszünk megnyerni az elveszetteket. Mivel a gyülekezetben olyan sok ember nem tesz semmit az elveszettek érdekében, nem csoda, hogy ritkán látunk jeleket és csodákat. Imádkoznunk kell a Szentlélek erejének a megújításáért, amely Isten hatalmát adja nekünk Krisztus küldetésének teljesítéséhez, és ennek eredményeként lesznek láthatók a jelek és a csodák. Még Ellen White arról számolt be, hogy amikor az egyház megkapja a késői esőt, a Szentlélek erejét Krisztus küldetésének a teljes végrehajtásához, „országszerte több ezer hang fogja hirdetni a figyelmeztető üzenetet”. „Csodák történnek, a betegek meggyógyulnak, és így jelek kísérik majd a hívők munkáját.” (Ellen G. White, Colporteur Ministry, pp. 151-152).

Máté és Márk egyaránt azt állítja, hogy Jézus kijelenti a tekintély és hatalom abszolút szükségességét, amely kíséri Krisztus küldetésének teljesítését. Küldetése olyan nagy kiterjedésű, hogy emberi erővel nem teljesíthető. Csak isteni erő által teljesíthető Krisztus missziója. Lukács is hasonlóképpen ábrázolja az isteni erő és hatalom szükségességét, csak az ő evangéliumában Jézus a hatalom és erő forrásához irányítja a követőit: a Szentlélekhez. Aztán Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy várják meg, hogy megkapják ezt az erőt.

„És prédikáltani az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsáztatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai. És íme, én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztattok mennyei erővel.” (Lukács 24,47-49).

Istentől származó erő. Mily egyszerűen hangzik. Nélküle nem kell elindulnunk, ó, de mily gyakran elfelejtjük. Végrehajtjuk okos terveinket, alig gondolva arra, hogy mennyire szükséges, hogy erőt nyerjünk hozzá Istentől. Ez mégis csak Jézus parancsa – tegyetek bizonságot, hirdessétek az Igét, beszéljete, de csak akkor, ha a Szentlélek erejével rendelkeztek. Jó tervezők és reklámozók vagyunk. Jól csináljuk, és folytatnunk kell, de még a terveknél is jobban van szükségünk az erőre. Önmagunknál is jobban van szükségünk a Szentlélekre. Csak Ő teheti meg, hogy a terveink eredményt hozzanak.

Az Apostolok cselekedeteinek könyvében, Lukács apostol folytatja az utolsó nagy parancs taglalását: „És velük összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígéletét, melyet úgymond, hallottátok tőlem: Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva. Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdeék őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izráelnek? Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (ApCsel 1,4-8).

Kétségtelen. A Keresztény Adventista Egyház legnagyobb szüksége ma a Szentlélek ereje a küldetésének a végrehajtásához. Az összes szinoptikus evangéliumi író világossá tette, hogy nemcsak prédikálni vagy tanítani kell, hanem erőt kell kapnunk, hogy lelkeket nyerhessünk a Szentlélek csodálatos ereje által. Annak a középpontjában, hogy mit jelent Krisztus egyháza lenni, a misszió áll, ám ez nem csupán küldetés, hanem az egyház dinamikus erősítése az elveszett emberiség megmentése érdekében. Krisztus nem csak azt követeli meg, hogy az egyház részt vegyen a misszióban; az egyháznak nem csak küldetést ad; erőt is ad neki, hogy teljesítse azt, amit elvár tőle.

Senki se mondhatja, hogy ez lehetetlen. Amit Isten megparancsol, arról gondoskodik is. Ha megparancsolta nekünk, hogy képezzünk tanítványokat, akkor nem kérdezhetjük meg, hogy meg tudjuk-e csinálni. Nem az a feladat, hogy kérdéseket tegyünk fel, hanem hogy engedelmeskedjünk, és ha engedelmeskedünk, elnyerjük a Szentlélek erejét, amely megvalósítja a céljait. Ne felejtsetd el. Amit Isten megparancsolt, arról gondoskodik is.

A korai egyház egyszerűen csak hitt az Úr szavában. Azt mondta nekik: „Menjetek”, és elmentek. Bejelentette, hogy megkapják a Szentlélek erejét, és meg is kapják. Az eredmény Pünkösöd volt. És az egyház virágzott. A Szentlélek hatalma nemcsak az első században volt elérhető, hanem ez a hatalom továbbra is kíséri az egyházat a XXI. században, ha engedelmeskedik Jézus megbízatásának.

2020. február 8.

6. KÜLDETÉS ÉS ÉBREDÉS

„Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak voltak az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt.” (ApCsel 1,14)

Szolgálatának befejezéséhez és az Atyához való visszatérése idejéhez közeledve Jézust egyetlen gondolat foglalkoztatott – hogyan erősítse egyházát a missziós feladatának elvégzéséhez. Nem akarta, hogy egyháza a judaizmusra hasonlítson, hogy olyan exkluzív klubba váljon, amely elfelejtette létezésének okát. Ennek megfelelően minden megvizsgált evangéliumi író kijelentette, hogy a misszió elsődleges fontosságú volt az egyház létrehozása során.

Az első tanítványoknak nem kellett arra várniuk, hogy az emberek elmenjenek hozzájuk, hanem az Istentől kapott üzenettel nekik, kellett elmenniük az emberekhez. Isten egyházának menetparancsa az „Menjetek” volt. A törekeny emberi erővel azonban nem tudtak elmenni. Szentlélek isteni erősítésére volt szükségük. Ezért Jézus azt tanácsolta nekik, hogy ne induljanak erő nélkül. Tudta, hogy emberi erővel soha nem lesznek képesek teljesíteni a parancsot.

A következő tíz napon a Szentlélek erejére vártak, mert tudták, hogy önerőből egyedül soha nem fogják tudni ezt a hatalmas feladatot elvégezni. Jézus azt mondta, hogy várjanak az erőre, és meg is tették. Nem volt ez egy hosszú időszak - csupán tíz nap -, de a tíz nap alatt jelentős dolgok történtek, amelyek felkészítették a gyülekezetet a pünkösdi megerősítésre.

Ez alatt az idő alatt nem ültek karba tett kézzel. Az ApCsel 1,14 elárulja a számunkra, hogy imádkozással teltek napjaik. Ez nem egy pletyka-ülés volt, hanem a valaha is megtartott, legjobb imagyülés. Szívbeli imák hangzottak el, s az egyház átélte a lelki megújulást. A térdelő gyülekezet egy olyan gyülekezet, amely az erő befogadásának küszöbén áll.

Nem csak imádkoztak az erőért, hanem várták is. Miért? Jézus megígérte nekik, és ők egyszerűen hittek Jézusnak. Ennek eredményeként jött a pünkösdi; de soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a pünkösdot tíz nap imádkozás előzte meg. Egy helyen, egy akarattal imádkoztak.

„És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniuk.” (ApCsel 2,1-4).

Ez az eredménye annak, amikor egy olyan gyülekezet imádkozik, amely hisz Isten ígéreteiben. A Szentírás egyszerűen azt mondja, hogy megteltek Szentlélekkel. Mily csodálatos pillanat! Ez nem a gyülekezet önerősítése volt, hanem Isten Szentlelkének elképesztő erejében való részesedés.

Ennek eredményeként bátorságot nyertek a Krisztusról való bizonyosátevéshez. Már nem voltak félnékek, hanem bátorságosak. Nem gondolkodtak azon, mi a legnépszerűbb a közvélemény szerint, hanem, hogy melyek az Istennek kedves dolgok. Hirdették az üzenetet, amint a Szentlélek ihlette őket. Ennek folytán az emberek nem csak élvezettel hallgatták őket, hanem a Szentlélek érintésére elkezdtek kérdezni:

„Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” (ApCsel 2,37).

Mily gyakran emberi erőnkben bízva prédikálunk, és a saját beszédtehetségünkre támaszkodva akarjuk megihletni az embereket. Nem tudjuk, mennyire volt Péter tehetséges szónok, de a Szentlélek kipótolta minden testi hiányosságát, és az emberek szó szerint felkiáltották: „Mit tegyünk?” Ehhez Szentlélekre van szükség! Mennyi idő telt el azóta, hogy ez történt az evangéliumi találkozóitokon? A legnagyobb szükségünk tehát nem a jobb beszédképesség, hanem a Szentlélektől nyert nagyobb erő.

A Szentlélek, amikor kitöltetik, két dolgot fog elvégezni. Először is bátorságot ad a bizonyosátevéshez; másodsor, ihleti a hallgatóság szívét. Amikor Isten emberei készségesnek bizonyulnak, a Szentlélek mindkét dolgot megadja nekik. A pünkösdi eseményeknek kézzelfogható eredményei voltak. Az ApCsel 2,41-ből megtudjuk, hogy 3000 lélek tért meg azon a napon, az imádkozó emberek és az imameghallgató Isten együttműködésének eredményeként.

A történelem minden valódi ébredésének az volt az eredménye, hogy emberek jöttek Krisztushoz. Az ébredés nem csak azért történik,

hogy a szentek kellemesen és kényelmesen érezzék magukat. A valódi ébredések eredménye a nagy „lélekhódítás” a gyülekezet részéről.

2020. február 15.

7. A SZENTLÉLEK TEVÉKENYSÉGE AZ EVANGELIZÁLÁSKOR

„Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala.” (ApCsel 4,13)

Valaki talán azt gondolhatná, hogy a korai egyház hívei egy életre elegendő Szentlelket kaptak. Az Apostolok cselekedetei azonban rámutat, hogy a korai egyháznak is rendszeres „Szentlélek-utánpótlásra” volt szüksége. A pünkösdkor kapott mennyiség nem tartott élethossziglan. Ehhez hasonlóan nekünk is szükségünk van a Szentlélek újabb „utántöltésére”.

A Cselekedetek 3. fejezete nyilvánosságra hozza a Szentlélek hatalmát, amely Péter és János révén működik, akik nagy bátorsággal közelednek a templom előcsarnokához. Ott meghallják a segítségért folyamodó koldus kiáltását. A Szentlélek ereje által Péter felkiált: „A názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” (ApCsel 3,6). Az álmélgodó sokaság előtt a béna ember elkezd járni és dicsőíti az Istent. Az örökké jelenlévő, mindig erőteljes Szentlélek továbbra is vezeti az egyházat a feltámadt Úr hatalma alatt.

A hatóság azonban nem értékelte a feltámadt Krisztus nevében megtett csodát. Gyorsan elfogatták Pétert és Jánost, majd szabadon bocsátották őket, megtiltva nekik, hogy Jézus Krisztus nevében prédikáljanak (lásd: ApCsel 4,17-18). De még a vallási vezetők sem tudták megakadályozni, hogy valami, az emberi befolyáson kívüli dolog irányítsa ezeket az eseményeket. „Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala.” (ApCsel 4,13).

Mily könnyen elcsüggedhetett volna Péter és János. Erőteljesen és bátran bizonyoságot tettek, amit még a vallási szkeptikusok is a Jézussal való kapcsolatuk eredményeként ismertek fel. Engedelmeskedtek Jézusnak, hogy először Jeruzsálemben tegyenek bizonyoságot, ám mindjárt az első próbálkozásukkor letartóztatták és elítélték őket, megtiltva nekik, hogy Jézus Krisztus nevében prédikáljanak. El tudjátok képzelni ezt a kezdeti csalódást?

Elbátortalanodva visszatérhettek volna a többi tanítványhoz, és tudathatták volna velük, hogy munkájuk véget ért. Többé már nem beszélhetnek Jézus nevében. De ők nem így reagáltak. Az első tanítványok a nehéz helyzetekre csak egyféle választ ismertek. Ima! Összegyűjtötték hát maguk köré a többi híveket, és imádkozva kérték Istent, hogy tegyen valamit ebben a nehéz helyzetben.

Oly könnyű a sorsunk felett siránkozni, amikor az evangelizálás folyamán nehézségekbe ütközünk: a meghívókat nem nyomtatták ki időre, a rendőrség korlátozta a parkolóhelyünket, vagy egy nappal az evangelizáció kezdete előtt a terem tulajdonosai felmondtak nekünk. E dolgok elcsüggeszthetnek minket, de a megoldás nem az, hogy idegesek, mérgesek, leverték leszünk. A nehéz idők is a Szentlélek hatalmában állnak. Ahogy a korai gyülekezetnek segített a bajok, a csalódások megoldásában, ugyanaz a Szentlélek ma is tevékenyen erősíti Isten szolgáit, hogy megoldják a gondjaikat, túltegyék magukat a csalódásokon és előrelépve tovább hirdessék Isten üzenetét. Isten üzenete bármilyen akadályt legyőz, amelyet sátán helyez az utunkba. Csak azt kell tennünk, amit a korai gyülekezet tett, amikor ilyesmivel kellett szembenéznie – imádkoznunk kell.

Ők is imádkoztak. Vedd észre, hogy mi történt ennek a hatalmas imának a végén, amely a felmerült probléma megoldásával zárult, amikor Jézus azt mondta: „Menj”, a vallási vezetők viszont „Megállj”-t parancsoltak.

„És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybe-
gyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét
bátorsággal szólják vala. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy
vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik
mindenök köz vala. És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizony-
ságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájú-
kon.” (ApCsel 4,31-33).

Az egyetlen orvosság, amelyet a tanítványok ismertek a nehéz helyzetek megoldására, az volt, hogy a problémát bemutatták annak, aki azt mondta nekik: „Menjetek”. Megfigyelték, mily gyakran és mennyi időt töltött a korai egyház imában. Nem támaszkodtak a Pünkösdkor kapott segítségre. Kérték és megkapták a Szentlélek újabb „utántöltését”. De nem valami csekély kéréssel álltak elő. Lukács leírta, hogy a szó szoros értelmében Isten beavatkozását kérték e problémát illetően.

Imájuk eredménye az volt, hogy az épület, ahol imádkoztak, szó szerint megremegett. Figyeljétek meg, hogy a korai egyház a kezdetektől folyamatosan haladt előre a Szentlélek teljes irányítása alatt. Az egyház nem csak emberi intézmény, hanem Szentlélek vezette, erőteljes mozgalom. A korai gyülekezet megértette, hogy a Szentlélek utasítását kell követnie.

Mennyi idő telt el azóta, hogy imáitok hatására megremegett az épület? Sajnos a remegésről csak annyit tudunk, hogy az élettelen imáink idején a térdeink idegesen remegnek. Napjainkban is nagy imaszolgálatokra van szükség a gyülekezeteinkben, ahol az emberek komolyan veszik az evangelizálást, illetve a missziós munka bármely fajtáját. A lélekmentés munkájában a sátán területére lépünk, aki sohasem adja fel harc nélkül. Éppen ezért a Szentlélektől nyert szent bátorsággal kell továbbmennünk.

2020. február 22.

8. A SZENTLÉLEK TEVÉKENYSÉGÉNEK EREDMÉNYE AZ EVANGELIZÁLÁSKOR

„Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága.” (ApCsel 5,14)

Az Apostolok Cselekedetének 4. fejezetében három olyan dolgot ismerünk meg, ami a tanítványoknál történt a Szentlélek erejének újabb „hozzátöltését” követően. Először is szent bátorságot nyertek (ApCsel 4,13), amit Péter és János bátor Igeszólásából is látunk, viszont a 31. versből megtudjuk, hogy a Szentlélek még ennél is nagyobb bátorsággal ajándékozta meg őket. A Lélek hatalma alatt

senkinek nem szabad úgy éreznie, hogy nincs elég bizalma ahhoz, hogy továbblépjen és Isten hatalmas szavait hirdesse. Az ígélet az, hogy a Szentlélek megerősít minket. Szent bátorságot nyerünk. Nem kell félnünk. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

„Miért jegyezték volna fel a tanítványok munkálkodásának történetét, amint szent lelkesedéssel, a Szentlélektől fölüdítve és indítottan fáradoztak, ha nem azért, hogy a feljegyzésekből az Úr népe ma ihletést merítsen, buzgón fáradozni érte?” (Ellen G. White, VII. Biz. tét., 16).

Az Apostolok cselekedeteiben találjuk ezt a történelmi feljegyzést azért, hogy ihletést nyerjünk és mi is hasonlóképpen munkálkodjunk Istenért. Mit jelent ez? A Szentlélek ereje által kell dolgoznunk és teljesen abbahagyni az emberi módszereinkre és a saját stratégiáinkra való hagyatkozást. A tervekre szükség van, de csak ha rendelkezünk a Szentlélek erejével.

A Szentlélek bátorságot ad nekünk arra, hogy szeressük az embereket, és egyre inkább úgy tekintsünk rájuk, ahogy Isten. Elszorul a szívünk, amikor észrevesszük, hány embert nem érintett még Krisztus evangéliuma. De nem csak meglátnunk kell az embereket, hanem megkérni Istent, távolítsa el szemünkről a leplet, hogy úgy lássuk az embereket, mint akiket a Szentlélek erejével megnyerhetünk Krisztus számára. Amit Isten megtehet, nagyobb, mint bármi, amit mi tehetünk.

Az I. századi Szentlélek ugyanolyan, mint a XXI. századi Szentlélek. Ma is éppen annyi Szentlelket kaphatunk, mint amennyi hajdan a rendelkezésükre állt a hívőknek az Apostolok cselekedeteinek könyve szerint. Akkor miért nem kapjuk meg ezt az erőt? Hadd illusztráljam. Az 1970-es években, az arab olajembargó során, úgy döntöttem, hogy veszek egy kisebb autót az üzemanyag-fogyasztás csökkentése érdekében. Végül egy kis külföldi autó mellett döntöttem, amelyet jó áron megszerezhetek. Az autó korábban balesetet szenvedett és javításra került. A motor azt jelezte, hogy csak 600 kilométert tett meg; de valójában az történt, hogy az autójavító műhelyben fogtak két autót, és egyszerűen összeszerelték őket.

A sofőr a következő szavakkal írta le az autóval kapcsolatos tapasztalatait: „Az új autóm vezetése közben azon gondolkodtam, mennyi üzemanyagot és időt fogok megtakarítani azzal, hogy elkerülöm a hosszú sorokat a benzinkutaknál. Ennek ellenére nem vezettem soká-

ig, amikor úgy éreztem, hogy majdnem elfogyott az üzemanyag. A legközelebbi benzinkúthoz hajtottam és utántöltöttem. Csak néhány literre volt szükségem. Tudtam, hogy a tartály kicsi, de ez így extrém kicsinek tűnt. Minden jól ment, amíg ugyanaz nem történt néhány mérfölddel később. Egy szerviznél megálltam, és ellenőrizték a motort. Azt mondták, hogy rendben van. De még mindig nem tudtam megtenni a további mérföldeket anélkül, hogy az autóm üzemanyagot ne igényelt volna. Sok gond után végül felfedeztük a problémát. Az üzemanyag-szűrőben valamilyen elzáródás történt, amely megakadályozta, hogy az üzemanyag eljusson a motorhoz.” Milyen jól összehasonlítható ez az egyházzal! Rengeteg Szentlélek áll a rendelkezésére (üzemanyag), a gyülekezet rendben van (motor), de van egy elzáródás, amely megakadályozza, hogy a gyülekezet a Szentlélek teljes erejét megkapja. Az elzáródás az úgynevezett „én”. Mert amikor teljes mértékben engedelmessé válnak Krisztusnak, nincs korlátozva az az erő, amely átfolyik hozzánk Jézus küldetésének a teljesítéséhez.

A Szentlélek második eredménye az volt, hogy a korai egyházat nagyobb egységbe hozta. Már egyesültek, de a Lélek különleges kiáradása még nagyobb harmóniát hozott létre. A problémák természetesen akkor merülnek fel, amikor az emberek együtt dolgoznak. Ezért van tehát a Szentlélek működésére szükség ahhoz, hogy az egyház teljesítse a missziós célját, mivel a Szentlélek még nagyobb egységet hoz létre.

Az eredmény látványos volt. Annyira egyesültek, hogy egyként viselkedtek. Figyeljétek meg, hogy Ellen White miként írja le azt a csodálatos egységet, amely a Szentlélek kiáradásának közvetlen következményeként jött létre:

Minden hívő meglátta testvérében a krisztusi jóakaratot és szeretetet. Egy dolog érdekelte őket. Minden céljuk egyetlen célban oldódott fel. Minden szív egy ütemre dobbant. A hívők csak egyet akartak: Krisztus jellemét tükrözni, és Isten országa növekedéséért dolgozni.” (EGW, KP, 46).

Ez az a fajta egység, amelyért ma kellene imádkoznunk, miközben továbbmegyünk, és a feltámadt Jézus üzenetét továbbadjuk a föld utolsó nemzedékeinek.

A Szentlélek kiáradásának harmadik eredménye a korai egyház drámai krisztusközpontú bizonyágtétele volt. Üzenetük középpont-

jában a megfeszített Krisztus, a feltámadt Krisztus és az eljövendő Krisztus állt. Az üzenet Jézusra összpontosított. A Szentlélek feladata Jézus felemelése; ezért, amikor a Szentlélek megerősít minket, üzenetünk a leg-krisztusközpontúbb üzenetté válik, amelyet a világ valaha hallott. Ellen White ismét ilyen megállapítást tesz: „Hatalmával újra kinyilatkoztatja Krisztust a maga teljességében.” (EGW, KP, 77).

2020. február 29.

9. A KERESZTÉNY ADVENTISTA EGYHÁZ LEGNAGYOBB SZÜKSÉGLETE MA

„És velük összejövén, meghagyá nekik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígértét, melyet úgy-mond, hallottatok tőlem.” (ApCsel 1,4)

Ahogy a korai egyház előtt, ma is előttünk áll Krisztus nagy parancsa. Amire ebben a XXI. században szükségünk van, az ugyanaz az erő, amelyet az egyház az első században megtapasztalt – a Szentlélek ereje. A világot szemlélve látjuk, hogy a munka még nincs elvégezve. Megértettük, hogy minden egyedhez nem tudunk eljutni Istennek utolsó intő üzenetével. Éppoly tehetetlenek vagyunk, mint az első keresztények voltak, de hozzájuk hasonlóan mi is elnyerhetjük a Szentlélek erejét. Ha a felvett irányban folytatjuk, sohasem fogjuk befejezni Jézus misszióját. Ma pontosan arra van szükség, amire a korai gyülekezetnek szüksége volt, és amit meg is tapasztalt. Szükség van a Szentlélek erejére.

Amint azt a korai gyülekezet megtanulta, azzal kell kezdenünk, hogy megtanuljuk, Isten nélkül nincs erőnk. Előre kell lépünk az Ő üzenetével, sietni kell, amennyire csak tudunk, de először meg kell várnunk, hogy megkapjuk a Szentlélek erejét. Hogyan várhatunk? Semmit nem csinálva? Nem, hanem Istenhez könyörögve, ahogy a korai gyülekezet tette. Meg kell kérnünk Istent, hogy töltsön be minket a Szentlélekkel. Meg kell tapasztalnunk az ébredés tüzét, amelyet a Szentlélek gyújt meg bennünk.

Az imának egyesítenie kell minket. Ugyanakkor, sok ima eredményeként, sok szívvizsgálatra kerül sor. Ez a Szentlélek által végzett intenzív vizsgálat elég fájdalmas.

„Semmitől se fél jobban a sátán, mint attól, hogy Isten népe megtisztítja az utat, elhárítva minden akadályt, hogy az Úr kitölthesse az Ő Szentlelkét a csüggedt egyházára és a bűnbánó közösségre.” (Ellen G. White, Review and Herald, March 22, 1887, par. 7).

A Szentlélek azonban soha nem fogja elfoglalni a szív trónját, amely még nem adta át magát. Az ébredés felé vezető út a buzgó szívvizsgálat ideje, talán még sok sírással és könnyekkel is, de az eredmény az ébredés lesz. Az egyházban a Szentlélek ereje által keltett ébredés ára a világ teljes elutasítása és az életünkben a Krisztus uralmának való teljes átadás.

Ennek az ébredésnek az eredménye a bátoros és hittel teljes lelkület, amely felébresztheti azokat, akik még nem adtak át teljesen magukat. Erős vágyat fognak majd érezni, hogy találkozzanak és imádkozzanak a meg nem tért emberekért. Az imagyűlések megsokszorozódnak. „Eljött a gyökeres javulás ideje. Majd ha megindul ez az újjaalakulás, az imádság lelkülete tettekre sarkall minden hívőt...” (Ellen G. White, VIII. Biz. tét., 136).

Lesznek bűnvallomások és megbékélések a hívők között. A jelek és a csodák ismét mindennapi jelenséggé válnak. Mélységes undorral fognak tekinteni a gonoszságra és mindarra, amit beszennyez az engedetlenség és a bűnnel való kiegyezés.

Mindez azonban a Lélek hatalma alatt történik, azzal a céllal, hogy lehetővé tegyünk az egyház számára feladatának teljesítését. A végeredmény: Isten e földi munkájának a befejezése. A hívőknek bátorsága és bölcsessége lesz arra, hogy a megtéretleneknek bemutassák Krisztust. Az imagyűlések erőteljes összejövetelekké válnak. Nem kell rávennünk az embereket, hogy tegyenek bizonyosságot – ez a vérükben lesz.

„A Lélek oly túláradva szállt az imádságban elmélyült és várakozó tanítványokra, hogy minden szívet magával ragadott. Az Örökkévaló hatalmasan nyilatkozott meg egyházának. Úgy tetszett, mintha ennek az évszázadok óta visszatartott erő kiárasztása a mennyet nagy örömmel töltené el, hogy a Lélek kegyelmi kincseit a gyülekezetre kitöltheti. Ennek hatása alatt a bűnbánat, a megtérés szava egyesült a

bűnbocsánat felett érzett öröm énekeivel. Jövendölések is hangzottak el. Az egész menny csodálattal hajolt le, hogy e hasonlíthatatlan, sőt felfoghatatlan szeretet bölcsességét szemlélje és csodálja. Ámulattól elragadtatva kiáltottak fel az apostolok: „Ez az igazi szeretet!” A kapott adományt megragadták, és mi volt ennek eredménye? A Lélek kardja új erővel élesítve, a menny villámaival megedzve, áttörte a hitelenséget! Ezrek tértek meg egy napon.” /AA 38/ - Az apostolok története: Pünkösöd (Advent Kiadó, 1911.)

Ez a XXI. századi Keresztény Adventista Egyház legnagyobb szükséglete. Arra van szükségünk, amire a korai egyháznak volt, és amit az átélt – a Szentlélek erejének kitöltésére. A nyilvános evangelizálásunknak, ugyanúgy, mint a missziómunka minden más fajtájának, a Szentléleknek a helyi gyülekezet életében való, erőteljes működéséből kell származnia. Hogyan tapasztalhatjuk meg a Szentlélek erejének ilyen ébredését a gyülekezeteinkben? Először is mi ezt nem tudjuk megtenni – nem tudjuk kiváltani az ébredést. Mi is csak azt tehetjük, amit a korai gyülekezet tett – imádkozhatunk érte. Ismét hallgassátok meg az Úr szolgálóleányának a tanácsát: „Amikor a gyülekezetek felébrednek, az azért lesz, mert egyesek komolyan keresik Isten áldásait.” (Ellen G. White, Christian Service, 121). „Láttam, hogy Istennek egy szent embere, ha igaza van, képes megmozgatni Isten kezét.” (Ellen G. White, EW, 120).

Nem az a lényeg milyen fajta evangéliumi munkát végzünk, mert ha azt nem járja át az imádság és a Szentlélek ereje, nem éri el azt, amit Isten szeretne. Túl sokszor hajtottak végre nyilvános evangelizációkat anélkül, hogy az imára támaszkodtak volna. Mindig az ima legyen a középpont, az alap, amelyre az evangelizálásunk épül.

2020. március 7.

10. MEGNYERNI A MEGTÉRETLENEKET

„Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként.” (ApCsel 20,20).

A legtöbb csoport, amely eredményesen éri el a megtéretleneket, még csak nem is keresztény. A vonal feletti, széles margóval rendel-

kezők: a New Age, az Univerzális egyház, a buddhista vagy a hindu/sintó vallásúak. A félelmetes tény azt jelzi, hogy a nem keresztény vallások sikeresebben megnyerik a meg nem tért embereket – különösen a keleti vallások. Őket követik a Jehova-tanúi, a nem felekezeti egyházak és az adventisták. Hajszálynira a vonal felett vannak még a presbiteriánusok, a reformista pümkösdiek, az episzkopális meg a metodista egyházak. A határvonal alatt állnak a kongregacionalisták, a mormonok, a baptisták, a júdaisták, a lutheránusok, a katolikusok.

Az egyik tanulmány azt mutatja, hogy az adventisták a vezető csoport között vannak a megtéretlen emberek megnyerésében. Az adventisták feletti csoportok (a nem felekezeti egyházakat kivéve) még csak nem is keresztény csoportok. A kutatások szerint tehát az adventisták bármely más keresztényi csoportnál jobbak a meg nem tért emberek megnyerésében. Valójában az egyetlen oka, amiért ilyen jól állunk az, hogy a többiek olyan rosszul állnak.

Mivel az adventisták alapvetően nyilvános evangelizáció révén hódítják meg az embereket, ennek a kutatásnak az alapján azt a következtetést vonhatjuk le, hogy az adventista nyilvános evangelizálás nem jó munkát végez, amikor más egyházakból való embereket akar megnyerni, de nagyon jó munkát végez a meg nem tért emberek megnyerésében. Ez természetesen ellentétes a sztereotípiával, ám szilárd kutatások bizonyítják. Ha más egyházak embereit akarjuk megnyerni, jobb módszert kell találnunk, mint a nyilvános evangelizálás.

E tanulmányt követően megkezdtek azoknak az embereknek a tanulmányozását, akik eljártak a nyilvános evangelizációkra, és kiderült, hogy a nyitó estén nagyszámú ember volt jelen még más egyházakból. Azonban amikor az evangelizáció végén jelenlévők szerkezetét elemeztük, megállapítottuk, hogy elveszítettünk a más egyházakból érkező embereket, és megőriztük a megtéretleneket. Világos, hogy a nyilvános evangelizációk alkalmával elveszítjük a más egyházakhoz tartozó embereket, különösen, amikor a legfontosabb igazságokat ismertetjük. Vajon megnyerünk-e ily módon valakit más egyházakból? Valószínűleg igen, de a kutatások azt mutatják, hogy a nyilvános evangelizálás jobban teljesít a megtéretlenek között.

George Barna evangelizálás-kutató szerint a meg nem tért emberek 8%-a mélyen elkötelezett a keresztény hit mellett (George Barna, Barna Szeminárium, 2001). Más kutatások azt jelezték, hogy a meg-

téretlenek egyházat keresnek, hogy jobban megismerhessék a Bibliát (Barna, 1995). A nyilvános evangelizációk valószínűleg ennél a csoportnál aratnak. Tény az, hogy meg kell találnunk a módját annak, hogy megnyerjük a megtéretlenek maradék 92%-át, amelyet még senki nem nyert meg.

2020. március 14.

11. VAJON AZ EVANGELIZÁCIÓS MEGHÍVÓK, A VADÁLLATOKKAL, VISSZATARTJÁK-E AZ EMBEREKET?

„Isten elsősorban számotokra támasztotta és küldte el Szolgáját, hogy megáldjon titeket, ha ti megtértek gonoszságaitokból.” (ApCsel 3,26 - RUF)

A nyilvános evangelizáció reklámozásához használt brosrák „szégyenkönyvvé” váltak sok egyháztag számára. A képek grotesznek tűnnek, és a hívők szégyellik, hogy az egyházuk, amely Jézus csodálatos üzenetét közvetíti, ilyen meghívókat nyomtat, amely Dániel és a Jelenések könyve szörnyű vadállatait reklámozza.

A hívők azonban figyelmen kívül hagyják, hogy a meghívók nem az ő ízlésük szerint lettek megtervezve, hanem a megtéretlenek ízlése szerint. Sokan azt fogják mondani nektek, hogy a más egyházakhoz tartozó barátaiak emiatt megbotránkoztak és elutasították a meghívást, ami valószínűleg igaz is. A fenevadas meghívók tehát úgy néznek ki, mint olyasmi, ami vonzza a nem hívőket. Tehát, mielőtt kidobnánk használatból a vadállatokat, nézzük meg, mi is történik.

A közelmúltban azt a kérdést vizsgálták, hogy kik jönnek el a meghívókra alapozott evangelizációkra. Ahogy érkeztek az emberek, arra kértük őket, írják alá a meghívót, amely meggyőzte őket. Ugyanis mindegyik címre két meghívó lett elküldve. Az egyik borítóján gyönyörű kép volt Jézusról, a másikon pedig Dániel szörnyű vadállatai. Ezen felül az embereket még arra is megkérték, hogy árulják el, milyen gyakran járnak templomba. A felfedezések meglepőek voltak. A Jézusképes meghívó elsősorban egy másik egyházhoz tartozó

embereket vonzott, míg a vadállatos borítójú meghívók elsősorban a még meg nem tért embereket vonzották.

Talán ennek a fényében megmagyarázható, miért vonzza a nyilvános evangelizálás a nem hívőket. A vadállatok miatt! Hollywood rájött a vadállatok hatékonyságára. Csak nézd meg a vadállatokat ábrázoló hollywoodi produkciókat, például a „Jurassic Park” címűt. Az emberek rohannak az ilyen vadállatokról készült filmekre. Hasonlóképpen sokan jönnek az adventista nyilvános evangelizálásra.

Az adventista evangelizátorok az évek során megpróbálták más meghívókat készíteni, amelyek ugyanúgy vonzanák az embereket, mint a vadállatok. Hatalmas összegeket költöttek arra, hogy valami működőképes dolgot találjanak. Úgy tűnik, hogy semmi másnak nincs hatása a Jelenések és Dániel fenevadán kívül. Igaz, hogy bizonyos embereket elutasítanak, de úgy tűnik, hogy eltalálják a célközönséget. Amíg nem találunk valami jobbat, nem szabad abbahagynunk e sikeres módszer alkalmazását.

2020. március 21.

12. KIT KELL MEGNYERNÜNK AZ EVANGELIZÁLÁSSAL?

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek.” (Jelenések 14,6)

Nem csak hirdetniünk kell az üzenetet. Prédikációinknak azt kell eredményezniük, hogy az elveszettek Jézushoz fordulnak és Isten országába lépnek. Ha azt állítjuk, hogy manapság túlságosan nehéz megnyerni az embereket, az olyan, mintha azt mondanánk, hogy Istenünk tehetetlen. De Istenünk az Ő erejével tovább küld minket, és nagyon is tehetséges. Az missziómunka legyen az elsődleges dolog minden lelkész, gyülekezeti tag és alkalmazott számára. Ez a lelkész-szolgálat koronaműve. Ellen White folyamatosan arra kér bennünket, hogy határozottan hirdessük ezt az üzenetet, hogy megnyerjük az embereket.

„Tanítványainak adott megbízásában Krisztus nemcsak a munkájukat vázolta fel, hanem rájuk bízta azt az üzenetet is, amelyet továbbítaniuk kellett. Tanítsátok meg az embereket – mondta –, „hogyan megartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek” (Mát 28,20). A tanítványoknak azt kellett tanítaniuk, amit Krisztus tanított. Ebbe mindaz beletartozik, amit Ő mondott, nemcsak személyesen, hanem az összes ószövetségi próféta és tanító által is. Az emberi tanítást kizárta. Nincs helye a hagyománynak, emberi elméleteknek és következtetéseknek, vagy egyházi törvényhozásnak. A megbízás nem foglal magában egyházi tekintélyek által elrendelt törvényeket. Krisztus szolgáinak ezek közül egyiket sem kell tanítaniuk. „A törvény és a próféták” (Mát 22,40), Krisztus szavainak és tetteinek feljegyzéseivel együtt alkotják azt a kincset, amelyet Ő a tanítványaira bízott, hogy adják tovább a világnak.” (DA, 826)

„Az evangéliumot nem úgy kell közvetíteni, mint valami élettelen elméletet, hanem mint eleven erőt, amely megváltoztatja az életet. Isten azt kívánja, hogy kegyelmének elfogadói tanúi legyenek az Ő hatalmának.” (DA, 826).

Az embereket a lelkes, határozott üzenet nyeri meg, amelyet abszolút tekintéllyel tesznek közzé. Hihetünk Isten Szavának. Az evangéliumot nem szabad azzal az elképzeléssel hirdetni, hogy az igazság az egyik vagy a másik oldalon található. Pontosan úgy hirdessétek az üzenetet, ahogy az az Igében található. Jézus úgy tanított, mint akinek hatalma van, a tanítványainak is így kell Igét hirdetniük. Az embereket nem a „valószínűleg” szóval kezdődő kijelentésekkel fogjuk megnyerni, hanem az igazság világos elmondásával.

A figyelmeztetéseket is el kell mondanunk. Gondoskodjatok arról, hogy amit hirdettek, az Isten Igéjének egyszerű, meggyőző igazsága legyen. Ne csináljatok a hagyományból Szentírást! Ezt Ellen White is aláhúzta. Világosan kell hirdetnünk, hogy „Így szól az Úr”, és nem azt, amit az egyházi törvények tanítanak.

Ellen White legtöbbet a missziómunkán és az emberek megmenntésén gondolkodott. Olvassátok el gondosan a következő mondatokat, és figyeljétek meg, hogy az elsőséget a missziómunkának adja:

„Az Írások feltárása embertársaink előtt, felebarátaink figyelmeztetése arról, ami e világra következik – ez töltse ki mindinkább Isten szolgálóinak idejét.” (EGW, Ev. 7)

„Az Úr kívánsága, hogy az üzenet terjesztése, feltárása legyen e világon napjainkban a legfőbb, legnagyobb mű.”(EGW, Ev. 7)

„Ha népünk hitben tör előre, s mindent megtesz, amit megtehet, hogy a munkát megkezdje Krisztus nyomdokain haladva, akkor út nyílik előtte. Ha olyan tetterőt nyilvánít, amely a siker eléréséhez szükséges, olyan hitet, amely bátran engedelmeskedik Isten parancsának, akkor gazdag jutalmat arat. Olyan messze és olyan gyorsan kell haladniuk, ahogyan csak lehetséges, s eltökéltséggel kell végezniük mindazt, amit az Úr tenniük rendelt. Eréllyel s komoly rendíthetetlen hittel kell bízniuk... A világnak hallania kell az intó üzenetet” (EGW, Ev. 7-8)).

Ellen White elkötelezett amellett, hogy az evangélium központi szerepet játsszon az egyház életében. Figyeljétek meg, hogyan hangsúlyozza, különösen az utolsó bekezdésben, hogy ezt a magasztos munkát elszántan és lendületesen kell végeznünk. A nyilvános evangelizálás, mindennél jobban kifacsarja az evangéliumi munkás erejét, de amikor megtapasztalja a lélekmentés örömét, ismét erőt nyer ahhoz, hogy végezze ezt a legszentebb elhívást.

2020. március 28.

13. CÉLZOTT EVANGELIZÁLÁS

„Ő pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni.” (Lukács 9,13a)

Világos, hogy az evangélium üzenete mindenkihez szól, de ha mindenki mindenkit meg akar nyerni, akkor az eredménye az lesz, hogy senki sem fog megtérni. Ezért van szükség a gyülekezetre. A különböző hívők és a különféle gyülekezetek sokféle gondolkodású embert tudnak vonzani. Mindennemű megközelítésre szükségünk van. Fontos felismernünk, hogy nincs egyetlen egy olyan módszer, amellyel mindenkit meg lehetne nyerni. Mindegyik módszer egy meghatározott embercsoportot céloz meg.

Például a nyilvános evangelizálások az aratható lelkeket célozzák. Ez a módszer azokat az embereket fogja megnyerni, akiknek magas a fogékonysága. Ez a célja. Ez egy betakarító eszköz, de nem lesz sikeres az alacsony fogékonyságú emberek megnyerésében. Más eszközökkel kell előbb megközelítenünk őket, és amikor fogékonyabbá válnak, akkor már meghívhatók az evangelizációra, és így megnyerhetők lesznek Krisztus számára.

Képzeljünk el egy fogékonysági skálát, egytől tízig. Az első szintű egyén olyan személy, aki meglátja az adventista gyülekezetet, köp egy nagyot és átmegy az utca másik oldalára. A tizedik fokon az az ember lenne, aki lábujjhegyen áll, készen arra, hogy a keresztelő-medencébe ugorjon. Mindenki valahol e két szélsőség között van, az egyházzal való kapcsolatában. A nyilvános evangéliumhirdetéseket a 8., 9., 10. fokon álló személyek látogatják. Ők már „aratható” emberek, ezért vonzzák őket az evangelizációk. Ha megtörténik, hogy kevésbé fogékony emberek is megjelennek, csak ritkán fognak más estéken is jelen lenni, mert ők még nem készek. Természetesen mindig vannak kivételek, de ez egy általános szabály.

A közösségünkben a legtöbb ember 1-7., nem pedig 8-10. levő fokon áll. A gyülekezet számára az a legnagyobb kihívás, hogy elérje az 1-7. álló embereket, mivel belőlük van a legtöbb, de nem arról van szó, hogy „az egyiket vagy a másikat”, hanem hogy mindkét csoportot elérjük. Másfelől, ha a gyülekezet mindig csak „arat”, akkor később majd elfogy az aratnivalója, mert nem lesz, aki átlépjen a 8-10.-ig levő fokokra.

Ezért nem szabad az egyháznak csupán az egyik, vagy a másik munkát végeznie, hanem mind a vetés mind a betakarítás munkáját végeznie kell. Sajnos, ha megnézzük az adventista evangelizálást, azt fogjuk felfedezni, hogy a helyi gyülekezet csak ritkán végzi mindkét munkát. Egyes gyülekezetek egyik területen, a másikkal más munkaterületen végeznek jó munkát. De így nem lehet aratni.

A magas fokú fogékonyságra akkor kerül sor, ha a gyülekezet az evangéliumi összejövetelek előtt dolgozik az emberekkel, hogy felkészítse őket a megtérésre. Amikor a gyülekezet dolgozik az emberekkel, akkor Isten is dolgozik a közösségben az emberek felkészítésén, a gyülekezet munkájától függetlenül. Ezek az emberek eljönnek, amikor meglátják a meghívót. Ők már a 8., 9. és a 10. fokon állnak, de

Isten készítette fel őket. Az évek során megfigyeltem, hogy Isten akkor végzi ezt a fajta munkát, hogy ha a gyülekezet jól végzi a maga dolgát. A lélekmentés munkája nem csupán emberi vállalkozás – itt Isten és ember együtt dolgozik.

A nyilvános evangéliumhirdetésen alapjába véve azok az emberek nyerhetők meg, akik már korábban is érdeklődést tanúsítottak az evangélium iránt. Amint azt az előző fejezetekben megjegyeztük, még mindig nagy az érdeklődés a prófécia iránt, és az adventista nyilvános evangéliumhirdetés továbbra is vonzani fogja ezeket az embereket. Ellenben, a többi csoportot se nem szabad elhanyagolni. Más eszközöket kell használnunk elérésükhöz, bár a nyilvános evangelizáció lehet az a módszer, amely ösztönzi őket a döntéshozatalra.

George Barna szerint a meg nem tért amerikaiak körülbelül 8%-a elkötelezett a keresztyén hit mellett (Barna, 2001). A nyilvános evangelizáció alapvetően ezeket az embereket nyeri meg. Ez rendben van, de meg kell találnunk a többi 92% megnyerésének a módját, miközben a nyilvános evangelizációt is folytatjuk.

Ellen White az evangélium-stratégiánkban különös figyelmet fordított még bizonyos embercsoportokra. Ide tartoznak a gazdag és magasan képzett emberek, más vallások prédikátorai, hétköznapi emberek, szegények, más kulturális csoportok, a római katolikusok és a zsidók.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya
Felelős: Vlado Havran
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019
Istentiszteleti használatra